

makš; siis võib veel naene meest winaft emale hoida, võib tiggedust mis mehhe sees alles tõuseb lämmatada, võib wahhest armastussega tedda Jummalala pole tõmmata; mees võib hakkatuses veel naese albid ja tühjad mõtted ja nõuud heaga ärrawõita. Pärast lähhab luggu ennamiiste teiseks: armastus jahtub ehk kaub, tuikesel kaawad terrawad küned; mees ja naene jäwad mittu korda teine teise waenlaseks! Oh mehed ja naesed, nõudke abbiellu hakkatuses Jummalala käest abbi ja armu; ärge ellage ilma Jummalata! —

Katta, kedda Truta enne omma pojale olli sowinud, läks selsammal ajal ka mehhele, rikkas rikkale; ommeti tulles võlida: waene waesele! Nende pulmiad ei olnud muud kui üks karratseminne ja kargaminne, teine pääw sõideti teise kõrtsi, nagu olleks juur murre olnud, norel rahwal sealt kõige parrema õune hallika otsida. Joobinud peaga wiis peigmees — Turja Jaak — prudi omma majasse ja neste hakkas seal karru peale, jälle kolm päwa, et ei olnud wõd egga päwa. Küll seal lauldi ka; agga mis? Poissid laulsid: „aidu, taidu — wina — amid! joge mehed, joge kanid!“ ja nõnda eddasi. Tüdrukud siis tahtsid ka omma tarkust lasta paista ja laulsid:

„Küll käisin kirikus — kirikus!

„Küll laulsin ramatust — ramatust!

„Ei pandud tähhele — tähhele!

„Ei widud mehhele — mehhele!“ —

Armas luggija! mis arwad: kust olli enam Kana = linna pulmade waimu leida, kas Tursalt wõi Kembarilt?

Kembari rahwa ellu läks taasjast wiis eddasi, ühhest päwast teise ja igga pääw sai Jummalala õnnistus nende jures üks. Madlenal tullid küll wahhest ka raskeid tunnid, et ta kurwaks sai, agga ta leidis pea jälle rõmu, kui näggi, et üks meel olli ommal ja mehhel.

Truta olli wanna inimenne, ja nagu neist wahhest nähha, pahhandas mittu korda, kui norik unustas temma käest nõuu küsida, olgu et se agga wähhamate asjade jures sündis. Truta olli ka mittu korda tujulinne, ja siis hakkas õige süüd otsima kus ep olleks süüd olnud! Kõigeennamiiste pahhandas, kui norik mingisuggust asja tahtis seada teist wiis, kui wanna põlwe rahwas teinud. Nõnda tulli wahhest tulli ja se olli küll raske kanda, agga Madlena kandis sedda, ei raskinud wastu, andis hea melega järrel; kui wähhagi arwas ommal süüd ollema, pallus kõhhe andeks; agga kui teadis, et omma nõu parrem olli, ei hakkanud sedda nimmatarkusse egga hooplemisega kiitma, egga selle pole kiinama, waid rakis sedda siis Trutale, kui sest kord juttu olli,